

Berlusconi cor

"He recordat el comentari cínic d'un ex-democrista sobre els resultats de les eleccions italianes: 'Amb Berlusconi els italians potser tindran un govern sense ideologia; curiosament, és la mateixa situació d'aquí, amb Felipe González, però la diferència és que hem hagut d'esperar onze anys.'"

Bettino Craxi.

Dilluns, 28. Una estadística ben curiosa ens diu que Andalusia té vint-i-nou funcionaris per cada mil habitants i que les illes Balears en tenen tres, per cada mil habitants. Vet aquí una petit suggeriment per a entendre alguns dels excessos centrífugs de les lligues italianes. No sé com s'ho fan a Andalusia, però a Mallorca sempre he trobat que hi sobrava un cinquanta per cent de funcionaris.

Dimarts, 29. Comença el judici contra Bettino Craxi per corrupció, però en realitat serà un dia memorable gràcies a l'èxit electoral del *Cavaliere* Berlusconi: alguns dels disbarats especulatiu i de les hipòtesis de tertúlia i de sobretaula d'avui eren a l'alçada de la formidable complicació italiana, començant pels pros i contres d'un president de govern que sigui un home de negocis, després de l'experiència hispànica d'un Govern d'advocats laboralistes. Haurà estat un dia ben amarg per a Craxi, tan bon amic de Berlusconi –i també amic de Felipe González–. Diu un subjecte que fuma cigarretes mentolades que si Fini, Bossi i Berlusconi arribassin a organitzar el suport parlamentari d'un govern, el procés constituent seria una de les dialèctiques públiques més espectaculars –i una mica angoixoses– de la nostra època: Fini, en favor d'un estat fort, amb una república presidencialista "a la De Gaulle"; Bossi, per una fórmula federal a l'alemanya; i Berlusconi, per l'estat mínim que reclama el seu programa econòmic, obra del professor Martino, bon deixeble de Hayek i Reagan. En tot cas, és més

Carmen Sevilla.

probable que el futur italià de demà passat –pactes, nous judicis, dossiers sobre el passat– encara sigui més sorprenent que no els resultats electorals d'ahir a la nit.

Dimecres, 30. En una època de crisi econòmica i de grans incertituds morals era lògic que els telespectadors aclamassin una figura com Carmen Sevilla: és la dona bella del passat que torna per calmar la tempesta, amb l'instint d'una gran mare que no necessita raonar res. És tanta la verbositat de la política que el llenguatge minimalista de Carmen Sevilla ens satisfà molt més que no un discurs de Javier Arenas, un candidat amb tant de pes específic com una ploma que el vent s'emporta. Carmen Sevilla no pretén demostrar res, només posar-se davant la càmera i dir que tot "és molt maco". De rebot, també és una immensa lliçó per a tantes senyoretetes dramàticament angoixades per l'absurda obligació de perdre pes. Els intel·lectuals primfiats escarneixen el valor espiritual de Carmen Sevilla, com si no necessitassin una mica de consol abans de sopar, quan ens adonem, una vegada més, que no ens ha tocat cap premi del sorteig de l'ONCE.

Dijous, 31. Migdia en un restaurant amb pretensions de *nouvelle cuisine*. Cinc cappers socialistes parlen en veu ben alta, com si fossin a casa seva. Fan un bon repàs de la nova situació del PSOE post-congressual. Tots juguen a Maquiavel, sense embuts ideològics; però potser no haurien d'alçar tant la

ençça sense ideologia

ARXIU

Maquiavel.

veu. Els arguments semblen perpetus, com les baralles domèstiques. Efectivament, Felipe González i Alfonso Guerra no s'estimen i ja no s'estimaran mai: en qualsevol instant, per un disc compacte o una queixa incorrecta, tot pot saltar enlaire. Bona nit, matrimoni: queda't amb el rentaplats i jo marxo amb l'antena parabòlica. De totes maneres, pel que fa a complexitat, encara no han tastat mai un plat tan sofisticat com la nova situació italiana o la radicalitat històrica d'aquells moments que Victor Hugo conta a *Coses Vistes*: "Lluís-Napoléon Bonaparte té per ministre M. de Malleville qui, l'any 1840, quan era sots-secretari d'estat al Ministeri de l'Interior, va fer detenir-lo, i té per cosellers íntims M. Thiers qui com a president del Consell va fer-lo jutjar i M. Molé qui, com a par de França, va fer-lo condemnar". Demanen un calvados i els cigars. Es una escena entenedridora, imatge d'una concòrdia entre la política i la realitat de les coses. Aleshores, un dels capparets diu: "Jo no entenc que els parlaments, bé sigui de Madrid o l'autonòmic, facin lleis sense abans demanar-se quin cost econòmic tindran". De sobte, se m'acaba la dosi de bonhomia. Ingenuisme o bandarrereria, el fet que un socialista pugui descobrir a hores d'ara que les lleis tenen un cost –pagat amb diners dels contribuents– supera totes les mesures de la fantasia. Vet aquí el país endeutat fins a les orelles, però necessitat que el partit governant s'adoni algun dia a l'hora del calvados que el canvi del canvi costa diners. He recordat el comentari cínic d'un ex-

RAFA GIL

Felipe González.

democrisià sobre els resultats de les eleccions italianes: "Amb Berlusconi els italians potser tindran un govern sense ideologia; curiosament, és la mateixa situació d'aquí, amb Felipe González, però la diferència és que hem hagut d'esperar onze anys".

Valentí Puig